

1. Já sáhnul až na dno, už tyhle stoly znám
a za každou chvíli zapomění, všechno co mi zbylo dám.
Proto saju a tančím, noční bary zavírám,
že mi vlastně vůbec nechybíš, sám sobě nalhávám.
Pyšný a chladný, možná byl jsem jako stín,
jako černá růže v trní na tom zámku ospalým.
V té jsi spávala, to je tím posledním,
co po tobě zbylo, co voní tělem tvým.

R: Žár cítíš, černá růže uvadá,
na prach být a v ruce hoří, mezi prsty propadá.
Sám hledíš, nocí slzy ukrýváš,
do košilky s její vůní hlavu k spánku ukládáš.
Viděl jsem světlo na konci tunelu,
já cítil teplo po letech mrazů.
Snad byl to sen, nějak nerad procitám,
do tvých ruk bez lásky, kruté bytí pouze.
Žár cítíš, černá růže uvadá...